

Vonnisnummer 28
Repertoriumnummer 2014 / 23015
Datum van uitspraak 4 november 2014
Rolnummer A / 14 / 1067

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Rechtbank van Koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

Voorzitter, zetelend zoals in kort geding

de NV naar publiek recht VLAAMSE RADIO- EN TELEVISIEOMROEPORGANISATIE,

met zetel te 1030 Schaarbeek, Auguste Reyerslaan 52, ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer 0244.142.664,

eisende partij, vertegenwoordigd door mr Jeff KEUSTERMANS, advocaat, met kantoor te 100 Brussel, Clovislaan 18, en mr Peter VERHAEGHE, advocaat, met kantoor te 1000 Brussel, Barricadenplein 13, voor wie ter zitting mr KEUSTERMANS verschijnt,

de NV MEDIALAAN,

met zetel te 1800 Vilvoorde, Medialaan 1, ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer 0432.306.234,

eisende partij, vertegenwoordigd door mr Johan VERBIST, advocaat, met kantoor te 2000 Antwerpen, Amerikalei 187 / 302 en mr Alexis HALLEMANS, advocaat, met kantoor te 2600 Berchem, Uitbreidingstraat 2, voor wie ter zitting mr HALLEMANS verschijnt,

de NV SBS BELGIUM,

met zetel te 1930 Zaventem, Fabrieksstraat 55, ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer 0473.307.540,

eisende partij, vertegenwoordigd door mr Fabienne BRISON, advocaat, met kantoor te 1040 Brussel, Nerviërsaan 9-31,

TEGEN**de NV RIGHT BRAIN INTERFACE,**

met zetel te 3500 Hasselt, Kempische Steenweg 293 / 1, ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer 0824.628.375,

verwerende partij, vertegenwoordigd door mr Geert SOMERS en mr Frederic DEBUSSEÉ, advocaten, met kantoor te 1000 Brussel, Congresstraat 35, voor wie ter zitting mr SOMERS, mr DEBUSSEÉ alsook mr Stefan VAN CAMP verschijnen.

I. SITUERING VAN HET GESCHIL

De eisende partijen, de NV naar publiek recht VLAAMSE RADIO- EN TELEVISIEOMROEPORGANISATIE, de NV MEDIALAAN en de NV SBS BELGIUM (die verder gezamenlijk zullen worden aangeduid als 'de Omroepen'), zijn de drie belangrijkste Vlaams-Belgische omroeporganisaties.

De verwerende partij, de NV RIGHT BRAIN INTERFACE, heeft onder de naam BHAALU een systeem ontwikkeld dat zij beschrijft als zijnde functioneel equivalent aan de klassieke videorecorder "maar die meer aangepast is aan de hedendaagse technologische realiteit". Zij verkoopt de apparatuur die vereist is om van dat systeem gebruik te maken (opmerking: wanneer verder de term BHAALU wordt gebruikt, wijst dit op het systeem, niet op RIGHT BRAIN INTERFACE zelf).

RIGHT BRAIN INTERFACE formuleert het op de FAQ-pagina van haar website zelf als volgt:

"Bhaalu is een Collaboratieve Video Recorder (CVR) die je toelaat om de nieuwe vorm van televisiekijken te beleven die nu beschikbaar is voor consumenten in Vlaanderen."

en

"Een CVR is een nieuw type TV-consumentenproduct waarbij een gemeenschap gebruikers zich groepeerd om samen het gebruik van infrastructuur te delen, zonder daarbij hun persoonlijke kijkrechten te delen."

Consumenten die lid zijn van de bhaalu-vereniging, kunnen de CVR gebruiken om de TV-programma's waar ze legaal toegang tot hebben, op te nemen en op een later ogenblik deze persoonlijke opnames terug te bekijken. Het maken van kopieën voor privaat uitgesteld kijken is een internationaal consumentenrecht."

De CVR laat niet toe om TV-abonnementen of andere kijkrechten over te dragen tussen gebruikers: gebruikers moeten hun eigen persoonlijke TV-abonnement authenticeren en hun eigen persoonlijke thuiskopie maken. Bhaalu maakt dit wel een stuk makkelijker en relaxter, en dat geldt ook voor het navigeren binnen deze persoonlijke opnames. Het netwerk van een CVR bestaat uit al de bhaalu-boxen die bij de andere bhaalu-kijkers thuis staan in combinatie met infrastructuur die zich in de cloud bevindt."

Thans zijn de Omroepen van mening dat het BHAALU-systeem inbreuk maakt op hun naburige rechten als omroeporganisaties.

II. PROCEDUREVERLOOP

Het geding werd ingeleid bij dagvaarding betekend op 3 februari 2014.

De zaak werd door een beschikking gewezen op 13 februari 2014 krachtens artikel 747, § 1 van het Gerechtelijk Wetboek vastgesteld op de zitting van 5 juni 2014. Op deze zitting werd de

zaak tegensprekelijk uitgesteld naar de zitting van 30 september 2014 in afwachting van het resultaat van de twee lopende deskundigonderzoeken:

- dat van prof. dr ir Maja D’HONDT aangesteld door het hof van beroep te Antwerpen bij arrest van 26 maart 2014 in het kader van het beslag inzake namaak gevorderd door de Omroepen;
- dat van prof. dr ir Erik DEJONGHE aangesteld door de VLAAMSE REGULATOR VOOR DE MEDIA.

Op deze laatste zitting werd de zaak in beraad genomen nadat de partijen werden gehoord. Slechts het verslag–D’HONDT is afgewerkt en het verslag–DEJONGHE wordt slechts in ontwerp bijgebracht.

Het onderwerp van de vordering wordt uitsluitend bepaald door de syntheseconclusies. De Rechtbank hield bij de beoordeling van het geschil dan ook rekening met:

- de ‘derde en laatste syntheseconclusie’ en de stukken neergelegd op 23 september 2014 door de Omroepen,
- de syntheseconclusie en de stukken neergelegd op 23 september 2014 door RIGHT BRAIN INTERFACE.

III. DE VORDERINGEN

De vordering van de Omroepen strekt ertoe:

- voor recht te horen zeggen dat RIGHT BRAIN INTERFACE door de mededeling dan wel ter beschikkingstelling (zonder toestemming van de Omroepen) van de uitzendingen en televisieprogramma’s van de Omroepen aan de gebruikers van BHAALU en de vervaardiging van opnames van televisieprogramma’s die op de zenders van de Omroepen zijn uitgezonden, deze opnames te bewaren, te leveren, door te geven en ter beschikking te stellen aan gebruikers van BHAALU, inbreuk heeft gemaakt en voortdurend inbreuk maakt op de auteurs- en naburige rechten van de Omroepen (onder meer op basis van artikel 1, artikel 39 en artikel 44 van de Auteurswet), op de databankenrechten van de Omroepen (op basis van artikel 4 van de Databankenwet) alsook op Boek VI van het Wetboek Economisch Recht (op basis van artikel VI.104 van het Wetboek Economisch Recht);
- RIGHT BRAIN INTERFACE te horen gebieden deze inbreuken te staken en gestaakt te houden en bijgevolg te verbieden om nog langer de mededeling / ter beschikkingstelling, geheel of gedeeltelijk, op gelijk welke wijze, van bedoelde uitzendingen en televisieprogramma’s aan het publiek te doen of opnames van deze uitzendingen en televisieprogramma’s, geheel of gedeeltelijk, op gelijk welke wijze, te vervaardigen, te bewaren, te leveren, door te geven of ter beschikking te stellen aan het publiek (op basis van artikel 87, § 1, lid 1 van de Auteurswet, artikel 12sexies, § 1, lid 1 van de Databankenwet en artikel XVII.1 van het Wetboek Economisch Recht, onder verbeurte van een dwangsom van € 10.000,00 per inbreuk, per dag en per gebruiker;

- RIGHT BRAIN INTERFACE te horen bevelen (op basis van artikel 87, § 1, lid 7 van de Auteurswet, artikel 12sexies, §2 van de Databankenwet en artikel XVII.4 van het Wetboek Economisch Recht) om, op haar kosten, het publiek te informeren door middel van een door de Omroepen goed te keuren aankondiging in / op 3 sectorspecifieke kranten / tijdschriften / websites en een door de Omroepen goed te keuren brief aan haar abonnees met de melding dat RIGHT BRAIN INTERFACE inbreuk maakt op de auteurs- en naburige rechten van de Omroepen en dat zij deze inbreuk moet staken en gestaakt houden, alsook door de publicatie van het vonnis op haar website door middel van een link op de homepage van haar website met als titel “RIGHT BRAIN INTERFACE veroordeeld voor inbreuk op de rechten van VRT, MEDIALAAN en SBS”, onder verbeurte van een dwangsom van € 5.000,00 per dag vertraging van deze publicatie per krant / tijdschrift / website na verloop van één week na de betekening van de tussen te komen vonnis;
- te horen oordelen dat RIGHT BRAIN INTERFACE producten vervaardigt, verdeelt, verkoopt, verhuurt en / of voor commerciële doeleinden bezit, en er reclame voor maakt, en diensten verricht, welke een inbreuk vormen op artikel 79bis, §1 van de Auteurswet en artikel 12bis, §1, tweede lid van de Databankenwet, en bijgevolg RIGHT BRAIN INTERFACE te gebieden elk verrichten van diensten inzake BHAALU, elke reclame voor BHAALU, en elke vervaardiging, invoer, verdeling, verkoop, verhuur of bezit voor commerciële doeleinden van inrichtingen, producten of onderdelen, met betrekking tot BHAALU, te staken, met inbegrip van, doch niet beperkt tot Bhaalu Boxen, Bhaalu Sticks, Bhaalu Mobiel, enige website of domeinnaam (daarin inbegrepen doch niet beperkt tot Bhaalu.com), gebruikstoelatingen onder welke vorm ook m.b.t. software of octrooien, het adviseren over of opzetten van een hardware-infrastructuur (waaronder opslagcapaciteit in de cloud), het aansturen van een zogenaamde feitelijke vereniging, en dergelijke meer, en deze staking te behouden, onder verbeurte van een dwangsom van € 10.000,00 per afzonderlijke dienst of product, per dag en per gebruiker;
- te horen oordelen dat RIGHT BRAIN INTERFACE diensten levert welke nuttig zijn bij het plegen van inbreuken op vermelde rechten van de Omroepen (artikel 87, §1, lid 2 van de Auteurswet en 12sexies, §1, lid 2 van de Databankenwet) en bijgevolg RIGHT BRAIN INTERFACE te gebieden elke levering van diensten te staken met betrekking tot BHAALU, en dit inzake leveringen aan om het even wie, al dan niet verenigd in een gebruikersgemeenschap, met inbegrip van, doch niet beperkt tot elke dienst i.v.m. Bhaalu Boxen, Bhaalu Sticks of Bhaalu Mobiel, het ter beschikking stellen en / of uitbaten van een website of domeinnaam (daarin inbegrepen doch niet beperkt tot Bhaalu.com), het geven van gebruikstoelatingen onder welke vorm ook m.b.t. software of octrooien, het adviseren en opzetten van een hardware-infrastructuur (waaronder opslagcapaciteit in de cloud), het aansturen van een zogenaamde feitelijke vereniging, en dergelijke meer, en deze staking te behouden, onder verbeurte van een dwangsom van € 10.000,00 per dag en per afzonderlijke dienst per gebruiker;

In ondergeschikte orde vorderen zij:

- dat indien RIGHT BRAIN INTERFACE niet vrijwillig alle documenten etc. inzake Mobile Vikings heeft neergelegd, alvorens verder recht te doen, RIGHT BRAIN INTERFACE conform artikel 877 Ger.W. te bevelen om binnen een termijn van één week na de tussen te komen uitspraak alle documenten, teksten, correspondentie en contracten waarover RIGHT BRAIN INTERFACE beschikt welke op

een of andere wijze verband houden met bovenvermelde afspraken gemaakt door RIGHT BRAIN INTERFACE met VIKINGCO m.b.t. Mobile Vikings bij het dossier van de rechtspleging te voegen en aan de Omroepen mede te delen,

- dienvolgens te bepalen dat de Omroepen over deze nieuwe stukken mogen concluderen binnen twee weken na ontvangst van deze stukken, en de zaak uit te stellen voor behandeling op de eerste nuttige pleitdatum na vermelde conclusie,

en *“in elk geval”*:

- RIGHT BRAIN INTERFACE te veroordelen tot alle kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, begroot op € 22.000,00 (in gelijke delen te verdelen onder de Omroepen);
- het te wijzen vonnis (op basis van artikel 87, § 1, lid 5 van de Auteurswet en artikel 12^{sexies}, § 1, lid 5 van de Databankenwet) uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, niettegenstaande elk rechtsmiddel en zonder borgtocht noch kantonnement.

RIGHT BRAIN INTERFACE stelt geen tegenvordering. Zij concludeert tot de ongegrondheid van de hoofdvordering, en, ondergeschikt, tot het matigen van de gevorderde maatregelen zoals de dwangsom en de publicatie.

IV. BEOORDELING

1. SITUERING

1. De juridische argumentatie van de Omroepen kan als volgt worden geschetst. In hoofddorde stellen zij dat RIGHT BRAIN INTERFACE een inbreuk op hun auteurs- en naburige rechten pleegt, meer bepaald op hun exclusieve rechten op reproductie en mededeling aan het publiek. Verder stellen zij dat ook een inbreuk kan worden aangemerkt op hun databankenrechten, met name op hun recht om de opvraging en / of het hergebruik van een substantieel deel, minstens de herhaalde en systematische opvraging en / of hergebruik van niet-substantiële delen van de inhoud van hun databank te verbieden.

Verder stellen de Omroepen dat Right Brain Interface moet worden beschouwd als een tussenpersoon wier diensten door derden worden gebruikt om inbreuken op de auteurs- en naburige rechten te plegen tegen wie een bevel tot staking moet worden uitgevaardigd, als een persoon die inrichtingen en producten vervaardigt / verdeelt / verkoopt / verhuurt, etc. en diensten verricht om doeltreffende technische voorzieningen van databanken te omzeilen, en als een tussenpersoon wiens diensten door derden worden gebruikt om inbreuken op de databankenrechten te plegen tegen wie een bevel tot staking moet worden uitgevaardigd.

Tot slot stellen zij dat RIGHT BRAIN INTERFACE ook nog diverse inbreuken pleegt op de eerlijke marktpraktijken.

2. DE AUTEURS- EN NABURIGE RECHTEN

A. De rechten van de Omroepen

2. De Omroepen argumenteren dat RIGHT BRAIN INTERFACE een inbreuk pleegt op hun naburige rechten doordat het BHAALU-systeem een afbreuk zou doen aan hun reproductierechten.

3. In eerste instantie argumenteert RIGHT BRAIN INTERFACE dat de vorderingen van de Omroepen betrekking hebben op alle tv-programma's die zij uitzenden en dat zij niet aantonen dat zij de titularis zijn van het auteursrecht op al die tv-programma's. Zij besluit dat alle tv-programma's waarvan de Omroepen niet bewijzen dat zij de titularis van het auteursrecht erop zijn, dan ook uit hun op het auteursrecht gebaseerde vorderingen gesloten moeten worden.

4. Artikel 1, § 1, lid 1 van de Auteurswet¹ (vanaf 1 januari 2015 artikel XI.165, § 1 van het Wetboek Economisch Recht) bepaalt dat alleen de auteur van een werk van letterkunde of kunst het recht heeft om het op welke wijze of in welke vorm ook, direct of indirect, tijdelijk of duurzaam, volledig of gedeeltelijk te reproduceren of te laten reproduceren. Lid 4 van deze bepaling geeft aan de auteur van een werk van letterkunde of kunst het exclusieve recht om het werk volgens ongeacht welk procédé, met inbegrip van de beschikbaarstelling voor het publiek op zodanige wijze dat deze voor leden van het publiek op een door hen individueel gekozen plaats en tijd toegankelijk zijn, aan het publiek mede te delen.

Volgens artikel 44, § 1, b) van de Auteurswet (weldra artikel XI.215, § 1, b) van het Wetboek Economisch Recht) heeft alleen de omroeporganisatie het recht de reproductie van haar uitzendingen door welk procédé ook, direct of indirect, tijdelijk of duurzaam, volledig of gedeeltelijk daaronder begrepen de distributie van vastleggingen van haar uitzendingen toe te staan.

Dit is een omzetting van de Richtlijn Auteursrecht², waarvan artikel 2, e) de lidstaten oplegt ten behoeve van de omroeporganisaties te voorzien in het uitsluitende recht, de directe of indirecte, tijdelijke of duurzame, volledige of gedeeltelijke reproductie van dit materiaal, met welke middelen en in welke vorm ook, toe te staan of te verbieden.

5. Uit deze bepaling volgt dat de Omroepen naburige rechten op al hun uitzendingen kunnen laten gelden, ongeacht of zij er als auteur dan wel producent van kunnen worden beschouwd.

¹ Wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten.

N.B.: er wordt in dit vonnis voor gekozen voetnoten te gebruiken omwille van de leesbaarheid van de tekst, zodat deze niet wordt onderbroken door verwijzingen. Hoewel deze integraal deel uitmaken van deze uitspraak, zullen zij evenwel niet méér bevatten dan loutere verwijzingen.

² Richtlijn 2001 / 29 / EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij, Pb. L 22 juni 2001, afl. 167, 10.

B. Moet RIGHT BRAIN INTERFACE worden beschouwd als kopieerder?

6. RIGHT BRAIN INTERFACE argumenteert dat zijzelf niet als kopieerder kan worden gekwalificeerd, nu dit de BHAALU-gebruiker zelf zou zijn. De Omroepen daarentegen verwijzen naar de technische handelingen die zich in het datacenter afspelen om te besluiten dat RIGHT BRAIN INTERFACE wel gelijk als kopieerder moet worden gekwalificeerd.

7. Uit de technische gegevens die partijen bijbrengen en door de twee deskundigen werden vastgesteld, blijkt het volgende. Het (satelliet)signaal van TV VLAANDEREN net als het signaal van TELENET dat via de kabel wordt doorgegeven, wordt gecapteerd. De twee signalen worden vergeleken op vlak van sterkte en kwaliteit, waarna er één geaggregeerd signaal overblijft. Dit signaal wordt gehanteerd voor het maken van opnames zodra een BHAALU-gebruiker hiertoe de opdracht geeft.

De eigenlijke 'opname' wordt als volgt gerealiseerd. Zodra er één gebruiker de opdracht heeft gegeven tot het maken van een bepaalde opname, wordt het bewuste signaal één- of tweemaal opgeslagen, en dit zonder verdere menselijke tussenkomst. Daarenboven wordt, per gebruiker, informatie opgeslagen die betrekking heeft op de fragmenten waartoe deze individuele gebruiker opdracht tot opname heeft gegeven. Deze metagegevens zijn dan ook noodzakelijk opdat de gebruiker toegang zou kunnen hebben tot 'zijn' opname, en deze worden gewist wanneer hij opdracht geeft tot verwijdering van de opname (of wanneer de contractueel voorzien tijd, die afhangt van de soort abonnement, verstreken is) zodat hij er vanaf dan ook geen toegang meer toe heeft.

8. Het Hof van Cassatie heeft als regel onderkend dat degene die de kopie neemt of laat nemen, hetzij over de toestemming van de rechthebbende moet beschikken, hetzij moet voldoen aan de wettelijke voorwaarden om zich te beroepen op een der uitzonderingen op het exclusief reproductierecht. Het leidt daaruit af dat de kopieerder, in de zin van de Auteurswet, degene blijft die de kopie materieel vervaardigt, dan wel daartoe opdracht geeft³.

9. Samen met prof. D'HONDT moet het onderscheid worden gemaakt tussen de 'fysieke' en 'logische' kopie van de gemaakte opnames. Zoals zij uiteenzet⁴, betreft dit onderscheid een loutere technische benadering in functie van een efficiënt gebruik van opslagcapaciteit. Er bestaat dus weliswaar één 'fysieke' kopie (bestaande uit talrijke korte segmenten), die echter juridisch niet als één kopie kan worden beschouwd, die zou worden gebruikt voor streaming naar de gebruiker. De gegevens van de gebruiker alsook de opdrachtgegevens die de opvang van de opnameopdracht van deze laatste omvatten, zijn noodzakelijk opdat hij toegang zou hebben tot de segmenten om aldus na decryptie over bruikbare gegevens te beschikken.

³ Zie Cass. 27 mei 2005 (C.03.610.N), Arr. Cass. 2005, 1140, Pas. 2005, 1136, IR DI 2005, 267 met noot V. VANOVERMEIRE en R.W. 2007 – 08, 576. Vgl. ook de redenering in BGH 22 april 2009, I ZR 216/06, punt 30 en in Cartoon Network, LP v. CSC Holdings, Inc., 536 F.3d 121, 130 – 133 (2d Cir. 2008).

⁴ P. 23 – 25, titel 4.8.

Of om een — per definitie onvolmaakte — analogie te gebruiken: het maakt niet uit of een kluis zich fysiek in de kantoren van een bankfiliaal bevindt: de kasbons of juwelen die zich erin bevinden, zijn nog steeds eigendom van de houder van de sleutel en code.

De uniciteit van de gebruikersgegevens en diens opdrachtgegevens, alsook het feit dat deze — en dus de functionaliteit eraan verbonden — verdwijnen nadat de gebruiker opdracht geeft tot wissen van een opname of wanneer de contractueel voorziene bewaartijd van een opname verstreken is, leidt ertoe dat er wel degelijk over een eigen opname per gebruiker kan worden gesproken.

10. Het feit dat het signaal afkomstig van TV VLAANDEREN dan wel TELENET wordt ontsleuteld is hierbij niet relevant. Deze operatie geeft geen aanleiding tot de creatie van een afzonderlijke kopie, maar is louter een noodzakelijke handeling om het signaal zichtbaar, dus bruikbaar te maken⁵.

11. Hieruit moet worden besloten dat het de BHAALU-gebruiker zelf is die de ‘kopieerder’ is, en niet RIGHT BRAIN INTERFACE.

C. Maakt de BHAALU-gebruiker rechtsgeldig toepassing van de uitzondering wat betreft thuiskopieën?

1. Kader

12. RIGHT BRAIN INTERFACE beroept zich op de uitzondering van thuiskopie om te rechtvaardigen dat de gebruiker met behulp van het BHAALU-systeem zonder toestemming kopieën van televisie-uitzendingen zou kunnen maken.

Artikel 22, § 1, 5° van de Auteurswet (binnenkort artikel XI.190, 9° van het Wetboek Economisch Recht) bepaalt immers dat wanneer het werk op geoorloofde wijze openbaar is gemaakt, de auteur zich niet kan verzetten tegen de reproductie op eender welke drager andere dan papier of soortgelijke drager, van werken die in familiekring geschiedt en alleen daarvoor bestemd is.

Artikel 46, 4° (artikel XI.217, 7° van het Wetboek Economisch Recht) stelt dan het exclusieve recht van de omroeporganisaties niet geldt wat betreft de kosteloze privé-uitvoering in familiekring.

Deze bepalingen komen overeen met artikel 5, 2. b) van de Richtlijn Auteursrecht, dat de lidstaten beperkingen of restricties stellen op het reproductierecht te stellen ten aanzien van de reproductie, op welke drager dan ook, door een natuurlijke persoon voor privé-gebruik gemaakt, en zonder enig direct of indirect commercieel oogmerk, mits de rechthebbenden een billijke

⁵ Vgl. TGI Parijs 25 november 2008, Wizzgo, «<http://juriscom.net/wp-content/documents/tgiparis20081125-Wizzgo.pdf>».

compensatie ontvangen waarbij rekening wordt gehouden met het al dan niet toepassen van technische voorzieningen op het betrokken werk of het betrokken materiaal.

13. De Omroepen vatten de toepassingsvoorwaarden samen:

“De Richtlijn en de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie terzake voorzien [in] 5 toepassingsvoorwaarden voor de thuiskopie, met name dat de reproductie (i) moet vervaardigd zijn uit een geoorloofde bron, (ii) moet gemaakt zijn door een natuurlijk persoon, (iii) moet gemaakt zijn ‘in’ de familiekring en voor privé-gebruik (i.e. voor eigen gebruik of gebruik in de familiekring van de natuurlijke persoon die de reproductie heeft gemaakt), (iv) geen economisch doel mag dienen, en (v) dat een billijke compensatie aan de rechthebbenden wordt betaald.”.

2. De geoorloofdheid van de bron

a. Situering

14. De uitzondering wat betreft de kopie voor privégebruik omschreven in artikel 5, 2., b) van de Richtlijn Auteursrecht moet zo worden uitgelegd dat ze niet van toepassing is op kopieën voor privégebruik die zijn vervaardigd uit een ongeoorloofde bron⁶. De vraag is dan ook of het gebruikte signaal door BHAALU als ‘geoorloofd’ kan worden beschouwd.

b. Procedurele zijsprong

15. RIGHT BRAIN INTERFACE argumenteert dat de Omroepen geen belang noch hoedanigheid zouden hebben om hun vordering te steunen op de overeenkomsten met de tv-distributeurs (TV VLAANDEREN en TELENET): enkel deze laatsten zouden de vereiste hoedanigheid en belang hebben om een beweerde omzeiling van hun technische voorzieningen op te werpen.

16. In de regel kan een rechtsvordering niet worden toegelaten indien de eiser geen belang heeft om ze in te dienen.

Reeds meer dan tien jaar staat vast dat de procespartij die voorhoudt titularis te zijn van een subjectief recht, ook al wordt het betwist, belang en hoedanigheid heeft om de vordering in te stellen. Het onderzoek naar het bestaan of de draagwijdte van het ingeroepen subjectief recht betreft dus niet de toelaatbaarheid, maar de gegrondheid van de vordering⁷.

Een onderzoek naar de hoedanigheid van een procespartij is dan weer pas aan de orde wanneer iemand anders dan de houder van een recht, in rechte optreedt om dat recht te verkrijgen.

⁶ HvJ 10 april 2014, *ACI Adam t Stichting de Thuiskopie e.a.*, C-435 / 12, EU:C:2014:254, punt 41.

⁷ Zie Cass. 26 februari 2004 (C.01.402.N), *Arr. Cass.* 2004, 334, *Pas.* 2004, 335, *R.A.B.G.* 2004, 612 met noot P. VANLERSBERGHE, *R.H.A.* 2004, 291, *J.T.* 2005, 437 met noot en *R.W.* 2006 – 07, 133 (verkort) en de constante rechtspraak sindsdien.

17. De Omroepen argumenteren, samengevat, dat de schending van de overeenkomst tussen TV VLAANDEREN, respectievelijk TELENET en hun klanten, een inbreuk uitmaakt op hun eigen rechten als omroeporganisaties.

De vraag of de Omroepen deze overeenkomsten kunnen invoeren, kan niet leiden tot de ontoelaatbaarheid van de vordering.

18. Deze rechtbank, afdeling Hasselt, oordeelde op 2 juli 2014 zoals in kort geding op vordering van de vennootschap achter TV VLAANDEREN (de vennootschap naar Luxemburgs recht M7 GROUP) dat zulke inbreuk niet kon worden vastgesteld.

Ten onrechte argumenteert RIGHT BRAIN INTERFACE ook dat deze uitspraak gezag van gewijsde zou hebben en hier in de huidige uitspraak niet op zou kunnen worden teruggekomen.

19. Artikel 23 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt echter dat het gezag van het rechterlijk gewijsde zich niet verder uitstrekt dan tot hetgeen het voorwerp van de beslissing heeft uitgemaakt. Vereist wordt dat de gevorderde zaak dezelfde is, dat de vordering op dezelfde oorzaak berust, dat de vordering tussen dezelfde partijen bestaat, en door hen en tegen hen in dezelfde hoedanigheid gedaan is.

Aangezien de Omroepen geen partijen waren in de Hasseltse procedure, is deze uitspraak dan ook niet bindend in de huidige context.

20. Verder geven partijen te kennen dat M7 GROUP hoger beroep zou hebben ingesteld tegen het vonnis van 2 juli 2014. Volgens RIGHT BRAIN INTERFACE zou er tussen die en de huidige procedure aanhangigheid zou zijn.

Aanhangigheid bestaat volgens artikel 29 van het Gerechtelijk Wetboek telkens wanneer vorderingen met hetzelfde voorwerp en wegens dezelfde oorzaak worden ingesteld tussen dezelfde partijen die in dezelfde hoedanigheid optreden voor verschillende rechtbanken, bevoegd om daarvan kennis te nemen en geroepen om in eerste aanleg uitspraak te doen.

Nu RIGHT BRAIN INTERFACE dit argument stelt ten aanzien van (1) een procedure in hoger beroep, waar (2) de Omroepen geen partij bij zijn, kan er van aanhangigheid geen sprake zijn.

21. Ook kan een tegenstrijdige uitspraak in deze zaak geen aanleiding geven tot een regeling van rechtsgebied in de zin van artikel 645 van het Gerechtelijk Wetboek, nu er geen sprake is van dezelfde vordering noch van samenhangende vorderingen.

c. Inhoudelijke beoordeling

22. Er moet worden vastgesteld dat de rechtbank zich op 2 juli 2014 heeft uitgesproken aan de hand van voorlopige informatie (de deskundigen hadden hun werkzaamheden nog niet beëindigd):

“Deze voorstelling van de werking van het systeem van bhaalu blijkt niet te kloppen met de gedetailleerde en voor de rechtbank overtuigende analyse/beschrijving door RIGHT BRAIN van het opnameprocédé van bhaalu (zie p. 20-24 besluiten RIGHT BRAIN). Op het eerste

zicht lijkt er geen wettelijke hinderpaal te bestaan dat de gebruikers van bhaalu, die over een geldig tv abonnement beschikken, hun recht van ontvangst van de technische signalen uitoefenen via apparatuur die zich in hun eigen, in onverdeeldheid gebruikte, infrastructuur bevindt.

Dat de bhaalu gebruiker daarbij artikel 22.2 van de algemene voorwaarden van M7 GROUP overtreedt staat voor de rechtbank niet met zekerheid vast. Althans niet op basis van de analyse van de werking van het systeem zoals vervat in de besluiten van RIGHT BRAIN, een analyse die M7 GROUP niet op overtuigende wijze kan weerleggen. M7 GROUP toont niet aan dat de bhaalu gebruiker een signaal doorgeeft aan een derde.”.

Hieruit blijkt zeer duidelijk dat de rechtbank alleen maar is afgegaan — en toen kon afgaan — op de eigen beschrijving gegeven door RIGHT BRAIN INTERFACE, die kennelijk belangrijke nuances miste. De voorwaardelijke wijze waarin de rechtbank zich uitdrukt is duidelijk.

23. Thans is de werking van het systeem duidelijk.

De distributeurs moeten het aanbod van de omroepen krachtens artikel 180 van het Mediadecreet⁸ onverkort, ongewijzigd en in hun geheel doorgeven: dit is het primaire distributiekanaal.

Prof. DEJONGHE stelt verder:

“Onder gecomprimeerde en (meestal) versleutelde vorm bereiken de secundaire distributiesignalen (dit zijn de signalen die door de distributeurs naar de gebruikers worden doorgezonden⁹) ook de ontvangers die in het Datacenter zijn opgesteld. Binnen die ontvangers worden de signalen gedemoduleerd, wordt het signaal van het gewenste kanaal uit de multiplex geïsoleerd en wordt het, in geval van versleuteling, gedecrypteerd.”¹⁰.

Hij stelt eveneens vast:

“In de satellietontvangers [in het Datacenter] bevinden zich smart cards die ter beschikking zijn gesteld door gebruikers van het Bhaalu systeem, die lid zijn van de Feitelijke Vereniging Bhaalu Gemeenschap België, maar geen bestuurder zijn van Right Brain noch van de Feitelijke vereniging. Daardoor kunnen versleutelde signalen gedecrypteerd worden. [. . .]

In het Datacenter bevinden zich ook ontvangers die gebruikt worden voor ontvangst van de secundaire distributiesignalen van andere dienstenverdelers. Dit materiaal is ter beschikking zijn gesteld door gebruikers van het Bhaalu systeem, die lid zijn van de Feitelijke Vereniging Bhaalu Gemeenschap België, maar geen bestuurder zijn van Right Brain noch van de Feitelijke Vereniging. Die ontvangers worden gebruikt voor de ontvangst van de kanalen die niet via satellietontvangst kunnen worden gecapteerd of als redundantie voor de satellietontvangst.”¹¹.

⁸ Decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie.

⁹ Opmerking van de rechtbank.

¹⁰ Voorverslag van 10 september 2014, p. 29 onder punt “De captatie-omgeving”.

¹¹ *Ibid.*, p. 22.

24. De Omroepen stellen dat de bron van het signaal op basis waarvan het BHAALU-systeem werkt, niet geoorloofd is: het gebruik van signalen van TV VLAANDEREN en TELENET zonder toestemming van deze laatsten zou een inbreuk uitmaken op de contractuele verhouding tussen hen en hun klanten.

Zij verwijzen naar de *“Algemene verkoops- en leveringsvoorwaarden van TV VLAANDEREN voor consumenten”*:

“Art. 22 Intellectuele eigendomsrechten op tv-programma’s

22.1 *Op de door de Klant uit hoofde van zijn Abonnement ontvangen televisieprogramma’s en de gebruikte encryptiesoftware rusten intellectuele eigendomsrechten. De programma’s mogen alleen in België en in de privé-sfeer van de Klant worden ontvangen. Iedere andere bestemming of ieder ander gebruik van de programma’s en/of encryptiesoftware en/of het signaal — daaronder begrepen het kopiëren, verhuren, uitlenen, gecodeerd of ongecodeerd doorzenden (aan bijvoorbeeld andere huishoudens), het bewerken van de encryptie, het al dan niet commercieel delen van de smartcard (cardsharing) en de vertoning in het openbaar (waaronder bioscoopvertoning, televisie-uitzending, vertoning in verenigings- of schoolverband, cafés, restaurants, gemeenschappelijke ruimtes) — is, behoudens wettelijke uitzondering, zonder toestemming van de rechthebbenden verboden en wettelijk strafbaar gesteld.*

22.2 *Het is de Klant niet toegestaan om verveelvoudigingen en/of signalen — ongeacht de gebruikte techniek — van televisieprogramma’s die uit hoofde van een Abonnement worden ontvangen, op welke wijze deze ook gemaakt zijn, op enigerlei wijze te bewerken (ook in de privésfeer binnenshuis), exploiteren, aan of met derden door te geven of te delen of in openbare gelegenheden te vertonen.”¹²*

en naar de *“Algemene voorwaarden en privacybeleid”* van TELENET, waarvan de titel *“Bijzondere voorwaarden huur (HD) Digibox/Digicorder”* bepaalt:

“2.2. De Klant zal het Toestel in zijn exclusief bezit en onder zijn exclusieve controle houden op de installatieplaats. De Klant zal het Toestel niet verkopen, verhuren, overdragen, in pand geven of op enige andere wijze overdragen of ter beschikking stellen van derden en zal het Toestel vrij houden van enig beslag of enige andere last. Hij zal het Toestel uitsluitend gebruiken voor privé-gebruik.

[. . .]

De gegevens (programma’s, films, foto’s enz.) die de Klant kan opnemen met HD Digicorder worden o.a. beschermd door intellectuele eigendomsrechten zoals auteurs- en naburige rechten. Telenet kan in geen geval aansprakelijk worden gehouden voor de inhoud van de door de Klant op de harde schijf opgeslagen gegevens. De Klant zal Telenet vrijwaren tegen

¹² Stuk B.60 van de Omroepen.

alle aanspraken welke een gevolg zijn van een oneigenlijk, onrechtmatig of frauduleus gebruik van de HD Digicorder.”¹³.

Het is echter ook mogelijk voor een klant om een Digibox of Digicorder aan te kopen. De titel “Bijzondere voorwaarden Telenet Televisie (Analoge en Digitale Televisie)” van de algemene voorwaarden van TELENET bepaalt in dat geval:

“2.2 De Klant die zijn gekochte Digibox of Digicorder overdraagt aan een derde, brengt Telenet hiervan onmiddellijk op de hoogte. Telenet zal in zulk geval de Smartcard van de Klant en desgevallend de (interactieve) aansluiting op het digitale tv-platform deactiveren. Telenet verzoekt de Klant om in geval van zulke overdracht, de smartcard mee over te dragen. Tot op het moment van kennisgeving van de overdracht, is de Klant verantwoordelijk voor het gebruiken verbruik van de diensten door middel van de overgedragen Digibox of Digicorder.”.

25. Uit de werking van het systeem, zoals thans blijkt uit de verslagen van de deskundigen, blijkt dat het inderdaad de signalen van TV VLAANDEREN en van TELENET zijn die aan de basis liggen van de opnamecapaciteit van het BHAALU-systeem: de handelingen die noodzakelijk zijn om het signaal te ontsleutelen (tuning, demodulatie, demultiplexing en scaling) worden uitgevoerd in het BHAALU-datacenter.

Daarbij moet worden aangenomen dat RIGHT BRAIN INTERFACE geen overeenkomst heeft gesloten met TV VLAANDEREN noch met TELENET over het gebruik van hun signalen. Zij toont dit niet aan, en heeft dit integendeel letterlijk ontkend aan prof. DEJONGHE¹⁴.

RIGHT BRAIN INTERFACE zelf argumenteert echter dat het televisiesignaal zelf hier niet de ‘bron’ is. Dat zou “de masterkopie (content) van de omroepen van waaruit door de omroepen uitgezonden wordt, o.a. naar tv-distributeurs” zijn:

“[o]f men nu het contributiesignaal van de omroepen of het distributiesignaal van de tv-distributeurs (wat identiek is en moet zijn volgens het Vlaams Decreet Signaalintegriteit) de bron noemt of de masterkopie van omroepen of tv-distributeurs als bron van deze signalen beschouwt, doet er niet toe; het tv-abonnement (betalend en inclusief vergoeding voor auteursrechten) oorlooft de ontvangst en het kopiëren van die uitgezonden identieke inhoud, onafhankelijk van welk apparaat daarvoor gebruikt wordt en hoe dat apparaat van binnen technisch werkt.”¹⁵.

Dit onderscheid is hier evenwel niet relevant: in elk geval blijft het vereiste bestaan dat er op geoorloofde wijze gebruik moet worden gemaakt van het signaal. Het feit dat de BHAALU-gebruikers, die verplicht ook een kabelabonnement moeten hebben, in dit kader reeds een

¹³ Stuk B.61 van de Omroepen.

¹⁴ P. 30, “Vraag 3” van het voorverslag van 10 september 2014, stuk 12.d van RIGHT BRAIN INTERFACE.

¹⁵ Conclusies, p. 128, nr 207.

vergoeding hebben betaald die overeenstemt met de auteursrechten op de uitzendingen, verandert hier niets aan.

26. Hieruit moet dan ook worden besloten dat, door het bronsignaal van TV VLAANDEREN, dan wel van TELENET te decrypteren zonder akkoord van deze laatsten, het BHAALU-systeem ingaat tegen de algemene voorwaarden van deze distributeurs, en dus tegen de overeenkomst tussen deze distributeurs en de klanten die hun *smart cards* dan wel inloggegevens daartoe ter beschikking hebben gesteld.

27. Artikel 236 van het Mediadecreet bepaalt dat met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 25 tot 2500 euro of met een van die straffen alleen, degene wordt gestraft die:

- 1° uitrusting of programmatuur, waaronder chipkaarten, fabriceert, te koop of te huur aanbiedt, verkoopt, verhuurt, invoert, verdeelt, promoot, installeert, in stand houdt of vervangt die bestemd is om zonder toestemming van de dienstenverdelers of netwerkoperator:
 - a) programma's te ontvangen die via een elektronisch communicatienetwerk doorgegeven worden;
 - b) in een begrijpelijke vorm toegang te verschaffen tot radio- of televisieprogramma's of -diensten die alleen tegen extra betaling en op basis van voorwaardelijke toegang worden aangeboden aan het publiek;
- 2° met het oog op het gebruik ervan of voor commerciële doeleinden die uitrusting of programmatuur, waaronder chipkaarten, koopt, huurt of in zijn bezit heeft;
- 3° gecodeerde radio- of televisieprogramma's of -diensten geheel of gedeeltelijk decodeert of gebruikt, op welke wijze ook, zonder de toestemming van de eigenaar van de coderingstechnologie of van een derde die door de voormelde eigenaar werd aangeduid om die toestemming te verlenen.

28. Door hun individuele smartcards, in weerwil van hun contract met TV VLAANDEREN dan wel TELENET, ter beschikking te stellen van het BHAALU-systeem, hebben sommige (niet nader geïdentificeerde) individuele gebruikers chipkaarten verdeeld die bestemd zijn om zonder toestemming van de dienstenverdelers programma's te ontvangen die via een elektronisch communicatienetwerk doorgegeven worden en om de overige BHAALU-gebruikers in een begrijpelijke vorm toegang te verschaffen tot televisieprogramma's die alleen tegen extra betaling en op basis van voorwaardelijke toegang worden aangeboden aan het publiek.

De 'feitelijke vereniging' heeft deze smartcards bovendien met hetzelfde doel geïnstalleerd en in stand gehouden, en decodeert televisieprogramma's zonder de toestemming van de eigenaar van de coderingstechnologie.

29. De bron van de thuiskopie kan dan ook niet als geoorloofd worden beschouwd, zodat RIGHT BRAIN INTERFACE niet aan deze noodzakelijke voorwaarde voldoet.

De inbreuk staat dan ook vast.

D. De mededeling aan het publiek

1. Situering

30. De Omroepen verwijten RIGHT BRAIN INTERFACE verder op ongeoorloofde wijze haar uitzendingen aan het publiek mee te delen.

31. Artikel 3, 1. van de Richtlijn Auteursrecht legt de lidstaten op ten behoeve van auteurs in het uitsluitende recht te voorzien, de mededeling van hun werken aan het publiek, per draad of draadloos, met inbegrip van de beschikbaarstelling van hun werken voor het publiek op zodanige wijze dat deze voor leden van het publiek op een door hen individueel gekozen plaats en tijd toegankelijk zijn, toe te staan of te verbieden.

Artikel 3, 2., d) legt de lidstaten verder op om ten behoeve van omroeporganisaties in het uitsluitende recht te voorzien, met betrekking tot de vastleggingen van hun uitzendingen, ongeacht of deze uitzendingen via de ether of per draad plaatsvinden, uitzendingen per kabel of satelliet daaronder begrepen, de beschikbaarstelling voor het publiek, per draad of draadloos, op zodanige wijze dat de leden van het publiek op een door hen individueel gekozen plaats en tijd er toegang toe hebben, toe te staan of te verbieden.

Naar Belgisch recht geeft artikel 44, §1, d) de omroeporganisaties als enige het recht de beschikbaarstelling voor het publiek toe te staan van de vastleggingen van haar uitzendingen op zodanige wijze dat deze voor leden van het publiek op een door hen individueel gekozen plaats en tijd toegankelijk zijn.

2. Grijpt er een ‘mededeling’ plaats?

32. Het recht van de auteur van mededeling van werken aan het publiek strekt zich uit tot elke doorgifte of wederdoorgifte van een werk aan niet op de plaats van oorsprong van de mededeling aanwezig publiek, per draad of draadloos, met inbegrip van uitzending. Bovendien put de toestemming om de beschermde werken in een mededeling aan het publiek op te nemen het recht om andere mededelingen van deze werken aan het publiek toe te staan of te verbieden niet uit. Elke doorgifte of wederdoorgifte van een werk waarbij een specifieke technische werkwijze wordt gebruikt, moet in beginsel individueel door de auteur van het betrokken werk worden toegestaan.

Aangezien een beschikbaarstelling van de werken via wederdoorgifte op internet van een via kabel of satelliet uitgezonden televisie-uitzending gebeurt volgens een specifieke technische werkwijze die verschilt van de werkwijze voor de oorspronkelijke mededeling, moet zij worden beschouwd als een ‘mededeling’ in de zin van artikel 3, lid 1, van de Richtlijn Auteursrecht. Een dergelijke wederdoorgifte kan dus in de regel niet gebeuren zonder de toestemming van de

auteurs van de wederdoorgegeven werken wanneer zij aan het publiek worden medege-deeld¹⁶.

33. Hieruit volgt dat de terbeschikkingstelling van de opnames door het BHAALU-systeem aan diens gebruiker een mededeling uitmaakt.

3. Aan het publiek?

34. De feitelijke (en technische) achtergrond in de zaak *TVCatchup* is echter verschillend van het voorliggende geval: het betrof de wederdoorgifte via het internet van *Free-to-Air* uitzendingen (net zoals *Aereo* deed¹⁷), en niet van gecapteerde signalen die aanvankelijk via kabel of satelliet werden uitgezonden, zoals BHAALU doet.

35. Juridisch maakt dit verschil niet uit: in beide gevallen zijn de gebruikers 'gerechtigd' de uitzendingen te ontvangen (nu zij zich respectievelijk in het geografische uitzendgebied bevinden en over een kijkvergunning beschikken, dan wel een geldig abonnement hebben bij een satelliet- dan wel kabeldistributeur hebben).

36. Er moet dus worden besloten dat de wederdoorgifte van de werken die zijn opgenomen in een via satelliet uitgezonden dan wel via de kabel doorgegeven televisie-uitzending door een andere organisatie dan de oorspronkelijke omroeporganisatie, door middel van een internet-stream die ter beschikking wordt gesteld van de abonnees van deze organisatie, die deze wederdoorgifte kunnen ontvangen door op de server van deze organisatie in te loggen, hoewel deze gebruikers gerechtigd zijn om deze uitzending op een televisieontvanger te ontvangen, een mededeling aan het publiek uitmaakt.

4. Aan een 'nieuw' publiek?

37. Er kan echter alleen sprake zijn van een mededeling aan het publiek indien het uitgezonden werk ook nog wordt meegedeeld aan een nieuw publiek. Dit publiek zal slechts 'nieuw' zijn wanneer de auteurs van de beschermde werken er geen rekening mee hielden toen zij toestemming gaven voor het gebruik ervan voor de mededeling aan het oorspronkelijke publiek¹⁸.

¹⁶ HvJ 7 maart 2013, *ITV t. TVCatchup*, C-607 / 11, EU:C:2013:147, punten 23 – 26.

¹⁷ Zie *American Broadcasting Companies, Inc., et al., v. Aereo, Inc.*, 573 U.S. ____ (2014).

¹⁸ Zie HvJ 7 december 2006, *SGAE t. Rafael Hoteles SA*, C-306 / 05, EU:C:2006:764, punt 40 en HvJ 7 oktober 2011, *Football Association Premier League Ltd en anderen tegen QC Leisure en anderen* (C-403 / 08) en *Karen Murphy t. Media Protection Services Ltd* (C-429 / 08), EU:C:2011:631, punt 197 en HvJ 27 februari 2014, *OSA t. Léčebné lázně Mariánské Lázně a.s.*, C-351 / 12, EU:C:2014:110, punt 27.

Het Hof van Justitie beperkt dit criterium evenwel: het acht deze beperking slechts in bepaalde gevallen ‘relevant’¹⁹.

Wanneer dit criterium wel relevant is, blijkt uit de zaak waarin het dit criterium heeft ingevoerd, en waarin het verwijst²⁰ naar de *Gids*²¹ bij de Berner Conventie²². Relevant is in dat kader artikel 11*bis*, lid 1, 2° van de Berner Conventie, volgens dewelke auteurs van werken van letterkunde en kunst het uitsluitend recht genieten toestemming te verlenen tot elke openbare mededeling, hetzij met of zonder draad, van het door de radio uitgezonden werk, wanneer deze mededeling door een andere organisatie dan de oorspronkelijke geschiedt. Per analogie geldt hetzelfde voor televisie-uitzendingen.

De *Gids* vergelijkt deze situatie vervolgens met de captatie van een radio-uitzending, die vervolgens per draad wordt doorgegeven²³. In dit geval zou een nieuwe toestemming van de auteur vereist zijn nu het werk een nieuw publiek bereikt, waarde auteur geen rekening mee kon houden bij het geven van zijn initiële toestemming. Hij zou hierbij slechts de familiekring voor ogen hebben, en wanneer de mededeling ruimer gaat, moet de auteur hier controle over worden gegeven.

De *Gids bij de Berner Conventie* geeft verder als voorbeeld het geval waarin uitzendingen voor een (betalend) publiek in een publiek toegankelijke plaats worden uitgevoerd²⁴. Dit is inderdaad de situatie die ‘relevant’ is in de zaken waarin het Hof van Justitie de toets van het ‘nieuw publiek’ toepast²⁵.

¹⁹ HvJ 7 maart 2013, *ITV t. TVCatchup*, C-607 / 11, EU:C:2013:147, punt 39.

²⁰ HvJ 7 december 2006, *SGAE t. Rafael Hoteles SA*, C-306 / 05, EU:C:2006:764, punt 41.

²¹ *Guide to the Berne Convention for the Protection of Literary and Artistic Works (Paris Act, 1971)*, WIPO, Genève, 1978, p. 66 – 69.

²² Berner conventie voor de bescherming van werken van letterkunde en kunst van 9 september 1886, aangevuld te Parijs op 4 mei 1896, herzien te Berlijn op 13 november 1908, aangevuld te Bern op 20 maart 1914, herzien te Rome op 2 juni 1928, te Brussel op 26 juni 1948, te Stockholm op 14 juli 1967 en te Parijs op 24 juli 1971.

²³ *Guide to the Berne Convention*, o.c., p. 68, nr 11*bis*.10.

²⁴ *Guide to the Berne Convention*, o.c., p. 68 – 69, nr 11*bis*.12:

“Just as, in the case of a relay of a broadcast by wire, an additional audience is created [. . .], so, in this case too, the work is made perceptible to listeners (and perhaps viewers) other than those contemplated by the author when his permission was given. Although, by definition, the number of people receiving a broadcast cannot be ascertained with any certainty, the author thinks of his licence to broadcast as covering only the direct audience receiving the signal within the family circle. Once this reception is done in order to ascertain a wider circle, often for profit, an additional section of the public is enabled to enjoy the work and it ceases to be merely a matter of broadcasting. the author is given control over this new public performance of his work.”.

²⁵ Zie voetnoot 18.

38. Hieruit moet worden afgeleid dat wanneer het Hof van Justitie stelt dat dit criterium niet 'relevant' is, het wil zeggen dat de toets overbodig is nu het gegeven dat de wederdoorgifte via een andere techniek gebeurt, op zichzelf reeds met zich meebrengt dat een hernieuwde toestemming van de rechthebbenden vereist is. Het is dan ook inderdaad niet langer relevant te onderzoeken of een nieuwe toestemming veroorzaakt door een uitbreiding van het publiek noodzakelijk is²⁶.

39. Samen met de Omroepen moet dan ook worden besloten dat hier geen autonoom criterium in ligt vervat.

5. Besluit

40. Door de uitzendingen van de Omroepen, die via satelliet werden uitgezonden dan wel via de kabel werden doorgegeven opnieuw beschikbaar te stellen via het internet, en zonder hiervoor de specifieke toestemming te hebben van de rechthebbenden, zorgt het BHAALU-systeem voor een ongeoorloofde mededeling van deze uitzendingen aan het publiek.

3. DE DATABANKRECHTEN

41. De Omroepen verwijten RIGHT BRAIN INTERFACE verder een schending van hun specifieke rechten als producenten van hun respectieve databanken aan de hand waarvan zij hun programmerie opstellen: door gebruik te maken van hun uitzendingen die een voortvloeijsel zijn van deze databanken, zou het BHAALU-systeem een schending van dit deze rechten veroorzaken.

42. Krachtens artikel 3, lid 1 van de Databankenwet²⁷ (weltra artikel XI.306, lid 1 van het Wetboek Economisch Recht) hebben producenten van databanken het recht de opvraging en/of het hergebruik van het geheel of van een in kwalitatief of kwantitatief opzicht substantieel deel van de inhoud van hun databanken te verbieden. Een databank is daarbij volgens artikel 2, 1° (artikel I.13, 6° van het Wetboek Economisch Recht), in uitvoering van artikel 1, 2. van de Databankrichtlijn²⁸, een verzameling van werken, gegevens of andere zelfstandige elementen, systematisch of methodisch geordend, en afzonderlijk met elektronische middelen of anderszins toegankelijk.

²⁶ Zie HvJ 7 maart 2013, *ITV t. TVCatchup*, C-607 / 11, EU:C:2013:147, punt 39.

²⁷ Wet van 31 augustus 1998 Wet omzetting in Belgisch recht van de Europese richtlijn van 11 maart 1996 betreffende de rechtsbescherming van databanken.

²⁸ Richtlijn 96/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 maart 1996 betreffende de rechtsbescherming van databanken, *Pb. L* van 27 maart 1996, afl 77, 20.

De omstandigheid dat de samenstelling van een databank samenhangt met de uitoefening van een hoofdactiviteit in het kader waarvan de samensteller van de databank tevens degene is die de in deze databank opgenomen elementen heeft gecreëerd, sluit als zodanig niet uit dat deze persoon aanspraak kan maken op de bescherming die het recht *sui generis* biedt, op voorwaarde dat hij aantoont dat de verkrijging van deze elementen of de controle dan wel de presentatie daarvan een in kwantitatief dan wel kwalitatief opzicht substantiële investering heeft geleverd, los van de middelen die voor het creëren van deze elementen zijn aangewend²⁹.

De vereiste investeringen in de verkrijging, de controle of de presentatie van de inhoud van een databank moeten daarbij algemeen worden opgevat als betrekking hebbend op de investering ten behoeve van het aanleggen van deze databank als zodanig³⁰.

43. De Omroepen moeten dan ook aantonen dat zij bij het realiseren van de databank van hun programma's substantiële investeringen hebben gedaan, en dat die investeringen daarenboven los staan van hun eigenlijke activiteit als omroepers, maar er specifiek op waren gericht met deze databank meerwaarde te creëren specifiek omwille van de databank. Als televisieprogrammeergegevens niet meer zijn dan een spin-off van het programmeren van de zender dan ontbreekt de substantiële investering die noodzakelijk is om te spreken van een databank in de zin van de Databankenwet³¹.

44. Dat de Omroepen veel tijd en aandacht en dus middelen besteden aan het ontwikkelen van hun respectieve databanken staat vast. Dat wil daarom niet zeggen dat deze investeringen, hoe substantieel ook, kunnen worden onderscheiden van hun normale programmatieactiviteiten als omroeper. Deze activiteit brengt inherent met zich mee dat zij keuzes dienen te maken naargelang welke programma's te vertonen en dus aan te kopen, te bestellen of zelf te produceren. Zij bouwen hiermee inderdaad hun eigen identiteit uit.

Zelfs al zou dit kunnen worden aanvaard wat betreft het ARDOME-systeem van de VRT, dat de Omroepen als voorbeeld gebruiken, dan nog moet worden vastgesteld dat hier geen sprake is van rechtstreeks onrechtmatig putten uit deze databank. Wat de Omroepen in wezen beweren, is dat er een schending zou bestaan doordat haar programmatie — die zij aan de hand van raadplegingen in deze databank(en) op doordachte wijze doet — zomaar wordt overgenomen in het BHAALU-systeem.

45. Dit hoogstens onrechtstreeks gebruik komt dan ook niet in aanmerking voor bescherming onder de *sui generis* databankenbescherming.

²⁹ Zie HvJ 9 november 2004, *The British Horseracing Board Ltd en anderen t. William Hill Organization Ltd.*, C-203 / 02, EU:C:2004:695, punt 35.

³⁰ Zie HvJ 9 november 2004, *Fixtures Marketing Ltd t. OPAP*, C-444 / 02, EU:C:2004:697, punt 39.

³¹ Zie Hof 's-Gravenhage 30 januari 2001, *AMI* 2001, 73.

4. GEVOLGEN VAN DE VASTGESTELDE INBREUKEN

A. De plaats van RIGHT BRAIN INTERFACE in het systeem

46. De argumentatie van RIGHT BRAIN INTERFACE is gericht op het onderscheid dat zij maakt tussen haarzelf, als verkoper van de BHAALU-toestellen enerzijds, en de ‘feitelijke vereniging’ van de BHAALU-gebruikers.

47. Ter zitting is de vraag aan bod gekomen of het mogelijk is om opdracht te geven om op andere (bijvoorbeeld eigen) servers op te nemen, wat RIGHT BRAIN INTERFACE bevestigde, maar dit blijkt uit geen enkel concreet element van het (lijvige) dossier (waaronder de deskundig onderzoeken).

Integendeel, de website van BHAALU vermeldt ten aanzien van *Bhaalu Plus*³² en van de *Bhaalu Stick*³³ “Geen lokale opnames mogelijk”, terwijl bij de *Bhaalu Box*³⁴ “Lokale opnamefunctionaliteit is nog niet beschikbaar” staat, en bij de vermelding dat het toestel over 2 USB-poorten beschikt: “Deze USB-poorten hebben momenteel nog geen functionaliteit. Kan wel al gebruikt worden voor een infrarood verlengstuk op aan te sluiten.”.

Er blijkt niet dat deze mogelijkheid op een technisch eenvoudige wijze als alternatief wordt geboden in een instellingenmenu (waar bijvoorbeeld het IP-adres van de andere server zou kunnen worden ingevoerd) noch dat ook maar één gebruiker zulk alternatief zou hanteren, en is zelfs strijdig met de collaboratiefilosofie waarop BHAALU kennelijk is gebaseerd. Indien technisch mogelijk, behoort het dan ook alleszins niet tot het normale gebruik van het BHAALU-systeem.

48. Daarom moet worden geoordeeld dat de activiteiten van RIGHT BRAIN INTERFACE in het BHAALU-systeem volledig afhankelijk zijn van de inbreukmakende handelingen, en er onlosmakelijk mee zijn verbonden.

Zelfs al wordt de stelling van RIGHT BRAIN INTERFACE gevolgd dat zij slechts een product en geen dienst verkoopt, en de kopiehandelingen slechts door de gebruiker zelf (autonoom dan wel in het kader van de ‘feitelijke vereniging’), dan nog moet worden vastgesteld de BHAALU-toestellen hier niet los van kunnen functioneren.

Allereerst moet worden gewezen op de definities die het Wetboek Economisch Recht aan deze begrippen geeft. ‘Producten’ zijn “goederen (dus “*lichamelijke roerende zaken*”³⁵) en diensten, onroerende goederen, rechten en verplichtingen”³⁶, terwijl een ‘dienst’ “*elke prestatie verricht*

³² «https://benl.bhaalu.com/products/mobile_plus#specifications»

³³ «<https://benl.bhaalu.com/products/stick#specifications>»

³⁴ «<https://benl.bhaalu.com/products/box#specifications>»

³⁵ Artikel I.1, 6° van het Wetboek Economisch Recht.

³⁶ Artikel I.1, 4° van het Wetboek Economisch Recht.

*door een onderneming in het kader van haar professionele activiteit of in uitvoering van haar statutair doel*³⁷.

Bovendien stelt zij immers zelf dat in de prijs van de BHAALU-toestellen een vergoeding voor licentie van haar software is vervat. Het is deze software die het mogelijk maakt om de instructies om de programma's op te nemen, af te spelen en te wissen aan de server doorgeeft, en er ook voor zorgt dat de 'logische opslag' van de gebruiker als dusdanig herkend wordt en deze laatste toegang heeft tot de programma's waarvan hij opdracht heeft gegeven tot opname en niet tot andere.

Dat de belastingconsulent van RIGHT BRAIN INTERFACE bevestigt dat deze laatste geen boekingen heeft gedaan voor "*inkomsten uit octrooilicenties*" doet hieraan dus geen afbreuk. Ook de betalingen van de gebruikers in de vorm van een "*toetredingsbijdrage en maandelijkse lidmaatschapsbijdrage voor de feitelijke vereniging*" zouden door RIGHT BRAIN INTERFACE niet worden geboekt als inkomsten. Zij preciseert echter niet — en RIGHT BRAIN INTERFACE doet dit in conclusies evenmin — hoe één en ander boekhoudkundig wel wordt aangepakt.

Ook blijkt zeer duidelijk uit de verklaringen van RIGHT BRAIN INTERFACE aan prof. D'HONDT, die zijzelf ook in conclusies aanhaalt³⁸, dat zijzelf — al was het maar in derde instantie — controles uitvoert naar de vraag of de gebruiker over een geldig televisieabonnement beschikt. Dit wijst eveneens op een noodzakelijke medewerking van RIGHT BRAIN INTERFACE in het systeem, zodat zij zich kennelijk niet beperkt tot de loutere verkoop van een product.

Zelfs al moet haar rol worden beschouwd als een loutere 'makelaar', zoals zij het zelf stelt, dan nog blijkt deze rol noodzakelijk voor het functioneren van het systeem.

49. Krachtens artikel 87, § 1, lid 2 van de Auteurswet stelt de voorzitter van de rechtbank van koophandel het bestaan vast van elke inbreuk op het auteursrecht of op een naburig recht en beveelt hij de staking ervan. Hij kan eveneens een bevel tot staking uitvaardigen tegenover tussenpersonen wier diensten door derden worden gebruikt om inbreuk op het auteursrecht of op een naburig recht te plegen.

50. Uit het voorgaande blijkt dat RIGHT BRAIN INTERFACE zo'n derde is, zonder wie de inbreuk niet zou bestaan.

De vordering van de Omroepen om haar de staking ervan te horen opleggen, zal dan ook gegrond moeten worden verklaard.

³⁷ Artikel I.1, 5° van het Wetboek Economisch Recht.

³⁸ P. 70, nr 115.

B. De vordering van de Omroepen

1. Overzicht

51. De Omroepen vorderen in wezen drie maatregelen: een stakingsgebod wat betreft de inbreukmakende activiteiten, dat hieraan een dwangsom zou worden gekoppeld, en de publicatie van dit vonnis.

De gegrondheid van deze maatregelen zullen achtereenvolgens worden onderzocht.

2. Het stakingsbevel

52. Er werd vastgesteld dat de werking van het BHAALU-systeem inbreuk maakt op de naburige rechten die de Omroepen kunnen laten gelden. Deze vaststelling rechtvaardigt de toekenning van het stakingsgebod dat zij vragen, zonder dat een onderzoek van de verdere gronden van hun vordering zich opdringt. Immers, de bron van het BHAALU-systeem (zowel in letterlijke als in figuurlijke zin) werd problematisch bevonden, zodat het BHAALU-systeem, wil het verder blijven bestaan, op dat vlak het geweer van schouder zal moeten veranderen.

Dit is echter hypothetisch, gelet op de cruciale plaats van het probleem in het systeem.

53. RIGHT BRAIN INTERFACE vraagt dat de veroordeling zou worden beperkt tot die tv-programma's waarvan de Omroepen bewijzen dat zij de titularis van het auteursrecht erop zijn.

Hierboven³⁹ werd reeds gewezen op het gegeven dat artikel 44, § 1, b) aan de Omroepen exclusieve rechten toekent op al haar uitzendingen. Deze beperking is dan ook niet aan de orde.

3. De publicatie

a. Principe

54. Het doel van het opleggen van een publicatie- of bekendmakingsmaatregel is het beëindigen van de inbreuk dan wel van de uitwerking ervan. De doelstelling van de wetgever wordt helder weergegeven in artikel XVII.20, § 2 van het Wetboek Economisch Recht en betreft een middel aan te reiken dat een betere doeltreffendheid van de staking van de onwettige praktijk verzekert waarbij de maatregel vreemd moet zijn van elk idee van sanctie en geen publicitair voordeel (of ongerechtvaardigd schadeherstel) mag ontstaan.

55. Zoals boven omschreven moeten de inbreukmakende activiteiten worden gesitueerd bij de 'feitelijke vereniging' die het BHAALU-systeem laat werken, en niet rechtstreeks bij RIGHT BRAIN INTERFACE zelf.

³⁹ Randnr 5.

b. De concrete maatregel

56. De rechtbank oordeelt dan ook dat RIGHT BRAIN INTERFACE de BHAALU-gebruikers, leden van de feitelijke vereniging, in kennis moet stellen van de vastgestelde inbreuk. Zij zal dan ook de tekst die verder in het beschikkend gedeelte van dit vonnis wordt weergegeven, per mail aan alle leden bezorgen, alsook op de ingangspagina (thans «benl.bhaalu.com») van haar website.

Het staat RIGHT BRAIN INTERFACE vrij aan deze tekst duiding toe te voegen over de vraag hoe zij één en ander ziet naar de toekomst toe. Dit zal zij vanzelfsprekend te goeder trouw doen zonder de vaststellingen en beslissingen in dit vonnis te minimaliseren of te verdoezelen.

57. Van deze mails zal zij, met een systeem van haar keuze doch dat het resultaat vastlegt in een logische weer te geven structuur, nagaan welke gebruiker deze mail al dan niet effectief heeft geopend. De gebruikers die de mail uiterlijk een volle week na verzending ervan niet blijken te hebben geopend, zal zij individueel per aangetekende brief dezelfde tekst bezorgen.

58. Een ruimere verplichting tot bekendmaking lijkt niet aangewezen om de inbreuk te doen ophouden.

4. De dwangsom

a. Principe

59. Krachtens artikel 1385*bis* van het Gerechtelijk Wetboek kan de rechter op vordering van een der partijen de wederpartij veroordelen tot betaling van een dwangsom voor het geval dat aan de hoofdveroordeling niet wordt voldaan.

60. RIGHT BRAIN INTERFACE argumenteert dat het opleggen van een dwangsom haar *de facto* het recht zou ontnemen op hoger beroep.

61. Krachtens artikel 87, § 1, lid 3 van de Auteurswet is dit vonnis inderdaad voorlopig uitvoerbaar. In dat geval zal de dwangsom ook kunnen verbeurd worden⁴⁰. De wet kent in dit geval geen uitzondering.

In de hypothese dat deze dwangsom zou verbeuren maar de onderliggende veroordeling in hoger beroep toch zou worden hervormd, zullen de betaalde dwangsommen moeten worden terugbetaald⁴¹. Het doen verbeuren van de dwangsom zal dan ook op risico van de Omroepen gebeuren.

⁴⁰ Beneluxhof 5 juli 1985, *Benelux Jur.* 1985, 115 met concl. AG E. KRINGS en *R.W.* 1985 - 86, 929 met concl.

⁴¹ Zie concl. adv.-gen. E. KRINGS voor Beneluxhof 14 april 1983, *Benelux Jur.* 1983, 83 en *R.W.* 1983 - 84, 223.

b. Omvang

62. RIGHT BRAIN INTERFACE vraagt ook dat de gevorderde dwangsom zou worden beperkt tot € 1.000,00 per week vanaf één maand na de betekening van de tussen te komen beschikking en onafhankelijk van het aantal gebruikers van de BHAALU-videorecorder, teneinde haar in dat geval toe te laten de nodige praktische zaken te regelen.

63. De dwangsom is een prikkel om de uitvoering van een opgelegde maatregel te benaarstigen⁴². Hierop ingaan, zou dan ook iedere functie aan deze dwangsom ontnemen nu de financiële gevolgen van het eventuele negeren van deze uitspraak verwaarloosbaar zouden zijn.

64. Het lijkt evenwel niet nodig om het bedrag van € 10.000,00 per gebruiker en per week, zoals gevorderd door de Omroepen, toe te kennen. Het BHAALU-systeem heeft inmiddels enkele tienduizenden gebruikers, zodat de vermenigvuldiging met deze factor reeds op zich tot een aanzienlijke dwangsom zal leiden.

65. Gelet op deze elementen zal de dwangsom worden vastgelegd op € 1.000,00 per volle week en per gebruiker van het BHAALU-systeem, ongeacht de wijze waarop deze ertoe is komen aan te sluiten, te verbeuren één maand na betekening van dit vonnis.

Hierbij zal een 'week' worden gerekend van de bepaalde weekdag tot de dag vóór dezelfde weekdag, ongeacht of het werk-, vrije dan wel feestdagen betreffen.

5. De kosten van het geding

66. Krachtens artikel 1017 van het Gerechtelijk Wetboek verwijst ieder eindvonnis, de in het ongelijk gestelde partij in de kosten. Krachtens artikel 1018, 6° van het Gerechtelijk Wetboek omvatten deze kosten de rechtsplegingsvergoeding.

Voor het berekenen van de rechtsplegingsvergoeding moet volgens artikel 2 van het Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat, het bedrag van de (hoofd)vordering te worden vastgesteld overeenkomstig de artikelen 557 tot 562 en 618 Ger.W.

67. Volgens deze regels is de vordering van de Omroepen niet in geld waardeerbaar. Conform ditzelfde K.B. ligt de rechtsplegingsvergoeding dus vervat tussen € 82,50 en € 11.000,00 met een basisbedrag van € 1.320,00.

⁴² Zie Cass. 17 april 2009 (C.08.329.N), *Arr. Cass.* 2009, 1030, *Pas.* 2009, 944, *R.W.* 2009 – 10, 1777 met noot S. MOSSELMANS en J.T. 2009, 672 met noot H. BOULARBAH, G. CLOSSET-MARCHAL, G. DE LEVAL, J. ENGLEBERT, G. GEORGES, D. MOUGENOT, Chr. PANIER en J.-Fr. VAN DROOGHENBROECK.

68. Samen met alle partijen moet worden vastgesteld dat de complexiteit van deze zaak, zowel op technisch als op juridisch vlak, zodanig is dat zij de begroting van de rechtsplegingsvergoeding op het maximumbedrag rechtvaardigt.

69. De partij tegen wie verschillende partijen onderscheiden vorderingen hebben ingesteld, heeft recht op een rechtsplegingsvergoeding van elk van de in het ongelijk gestelde partijen afzonderlijk.

Wanneer meerdere partijen in het gelijk zijn gesteld, heeft ieder van hen afzonderlijk recht op een rechtsplegingsvergoeding, ongeacht of zij al dan niet samen met één of meerdere andere in het gelijkgestelde partijen worden bijgestaan door eenzelfde advocaat en ongeacht of zij al dan niet in dezelfde zin hebben geconcludeerd. Het totaal van de ten laste van de in het ongelijk gestelde partij toegekende rechtsplegingsvergoedingen mag echter niet meer bedragen dan het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding waarop de begunstigde die gerechtigd is om de hoogste vergoeding te eisen, aanspraak kan maken.

70. De rechtsplegingsvergoeding zal dan ook op € 22.000,00 moeten worden geplafonneerd.

V. BESLUIT

In dit vonnis werd vastgesteld dat het BHAALU-systeem, net als de leden van de feitelijke vereniging die ter exploitatie ervan werd opgericht, op verschillende vlakken in aanvaring komen met de regelgeving die erop van toepassing is. Het toekennen van de stakingsvordering van de Omroepen is hiervan het logisch gevolg: zij mogen niet verstoken blijven van de rechten die de wetgever hen heeft toegekend.

De rechtbank wenst te benadrukken dat zij respect opbrengt voor RIGHT BRAIN INTERFACE, haar oprichters en de initiatieven die zij hier ontplooit. Dit neemt niet weg dat zij de geldende regelgeving (waar er vanuit beleidsopzicht zowel voor als tegen kan worden geargumenteed) moet toepassen en moet instaan voor de handhaving ervan.

VI. BESLISSING

Om alle redenen die hierboven werden weergegeven,

Met naleving van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Rechtdoende op tegenspraak en zoals in kort geding krachtens de artikelen 118 van de Wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming, 3, § 1 van de Wet van 6 april 2010 met betrekking tot de regeling van bepaalde procedures in het kader van de wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming en 87 van de Auteurswet,

Na erover te hebben beraadslaagd, komt de Rechtbank tot volgende beslissing:

- zij verklaart de vordering toelaatbaar en als volgt gegrond,
- zij stelt vast dat het BHAALU-systeem de uitzendingen van de NV naar publiek recht VLAAMSE RADIO– EN TELEVISIEOMROEPORGANISATIE, de NV MEDIALAAN en de NV SBS BELGIUM onrechtmatig kopieert en onrechtmatig aan het publiek meedeelt,
- zij stelt vast dat de NV RIGHT BRAIN INTERFACE moet worden beschouwd als tussenpersoon wier diensten door derden worden gebruikt om inbreuk op het auteursrecht of op een naburig recht te plegen door de verkoop, verdeling, verhuring of gratis terbeschikkingstelling van *Bhaalu Mobiel* of *Bhaalu Plus*–software, *Bhaalu Sticks* en *Bhaalu Boxen*,
- zij veroordeelt de NV RIGHT BRAIN INTERFACE elke medewerking aan deze inbreuken te staken en gestaakt te houden en bijgevolg om nog langer haar medewerking te verlenen aan de gehele of gedeeltelijke kopie van de uitzendingen van de NV naar publiek recht VLAAMSE RADIO– EN TELEVISIEOMROEPORGANISATIE, de NV MEDIALAAN en de NV SBS BELGIUM via een signaal afkomstig dat onrechtmatig wordt verkregen van een kabel– dan wel satellietdistributeur, onder meer door verkoop of instandhouding van technische voorzieningen die dit mogelijk maken, dit onder verbeurte van een dwangsom van € 1.000,00 per volle week en per gebruiker te verbeuren één maand na betekening van dit vonnis,
- zij veroordeelt de NV RIGHT BRAIN INTERFACE tot mededeling aan elk lid van de *Feitelijke Vereniging Bhaalu Gemeenschap* van volgende tekst volgende de modaliteiten die hoger werden aangegeven:

De rechtbank van koophandel te Antwerpen heeft geoordeeld dat *Bhaalu* een inbreuk maakt op de rechten van de omroeporganisaties (*VRT*, *Medialaan* en *SBS*) omdat *Bhaalu* gebruikt maakt van de signalen van *TV Vlaanderen* en *Telenet* zonder de toestemming van deze laatsten.

Volgens het Vlaams Mediadecreet kan dit zelfs een misdrijf zijn.

Bovendien geeft *Bhaalu* de satelliet– dan wel kabeluitzendingen van *TV Vlaanderen* en *Telenet* via het internet door zonder dat hiervoor de toestemming van de rechthebbenden werd verkregen.

Deze signalen worden gecapteerd door de uitrusting die in onverdeeldheid aan de Feitelijke Vereniging Bhaalu Gemeenschap toebehoort. Als gebruiker van *Bhaalu* bent u lid van deze feitelijke vereniging.

De rechtbank oordeelde dan ook dat wij u hiervan in kennis moesten stellen.

dit eveneens onder verbeurte van een dwangsom van € 1.000,00 per volle week en per gebruiker te verbeuren één maand na betekening van dit vonnis,

alsook om deze tekst op de ingangspagina van de BHAALU-website (thans «benl.bhaalu.com») te vertonen, dit onder verbeurte van een dwangsom van € 5.000,00 per dag vertraging te verbeuren één volle week na betekening van dit vonnis,

- zij verwerpt alle andere en strijdige middelen als niet ter zake dienend,
- zij verwijst de NV RIGHT BRAIN INTERFACE in de kosten van het geding, die door de NV naar publiek recht VLAAMSE RADIO– EN TELEVISIEOMROEPORGANISATIE, de NV MEDIALAAN en de NV SBS BELGIUM worden begroot, en door de Rechtbank worden vereffend op de rechtsplegingsvergoeding van € 22.000,00 voor hen gezamenlijk.

Dit vonnis werd gewezen door de voorzitter van de Rechtbank van Koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen, waar zitting hadden:

F. BLOCKX, rechter, waarnemend voorzitter,

S. SEVENS, griffier,

en uitgesproken in openbare zitting op **4 november 2014** door de voorzitter, bijgestaan door de griffier.

S. Sevens

F. Blockx